

Ἰταλίαν καὶ Ἀφρικὴν, ταῦτα πάντα κατέσταινον τὸν Ἑλληνα δέξινον, φιλελεύθερον, βιομήχανον, καὶ εὐφυῆ εἰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας. Ταῦτα ὅμως τὰ φυσικὰ χαρίσματα, ὅσον εἶναι δραστήρια, τοσούτῳ μᾶλλον ἔχουσι χρεῖαν ὀρθῆς καὶ ἰσχυρᾶς διευθύνσεως, διὰ νὰ φέρωσιν ἀγαθὰ ἀποτελέσματα. Τὸ φιλελεύθερον μάλιστα εἶναι μὲν θεῖον δῶρον, καὶ οὐσιώδης χαρακτήρ τῆς λογικῆς φύσεως· πλὴν, ἂν ὁ ἄνθρωπος ᾖ φύσει φιλελεύθερος, ἐξίσου ὅμως εἶναι καὶ φύσει κοινωνικός. Ὅθεν δὲν δύναται ἐν τῇ κοινωνικῇ βίῳ ν' ἀκολουθῇ τὰς ὁρέξεις τῆς ἀτομικῆς αὐτοῦ ἐλευθερίας. Ἐξω μὲν τοῦ κοινωνικοῦ βίου ἄσχετος καὶ μεμονωμένος ζῶν, ἄλλον κανόνα, ἄλλον νόμον διαγωγῆς δὲν ἔχει, παρὰ τὸ μέτρον τῶν ἀτομικῶν αὐτοῦ δυνάμεων· ἐντὸς δὲ τῆς κοινωνίας συζῶν μὲ ἄλλους ἀνθρώπους ἔχοντας τὰς αὐτὰς φυσικὰς χρεῖας καὶ δυνάμεις, ἀναγκαιῶς περιορίζεται ὑπὸ νόμων εἴτε γραπτῶν εἴτε ἀγράφων· διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ κοινωνία μεταξὺ ἀνθρώπων φερομένων ἐκάστου κατὰ τὴν ὁρμὴν τῶν ὁρέξεων καὶ αἰσθημάτων τῆς φυσικῆς αὐτοῦ ἐλευθερίας. Εἰς τὴν τριαύτην κατάστασιν δὲν ἤθελον εἶσθαι, παρὰ τοσαῦτα ἀνθρωπώμορφα θηρία ὑπ' ἀλλήλων ἐπιβουλεύμενα, καταδικαζόμενα καὶ φονεούμενα. Ἐξ αὐτῆς λοιπὸν τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου γεννᾶται ἡ ἀνάγκη τῶν περιοριστικῶν νόμων τῆς ἀπολύτου ἀτομικῆς ἐλευθερίας, ἡ ἀνάγκη μιᾶς τινος ἐννόμου κυβερνήσεως, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ὑποτάτῃ ἕκαστος μέρος τῆς φυσικῆς αὐτοῦ ἐλευθερίας, διὰ νὰ ζῇ μὲ τὸ ὑπόλοιπον ἀσφαλῶς, καὶ νὰ ἀπολαμβάνῃ τὰ ἀγαθὰ τῆς νομίμου χρήσεως τῶν σωματικῶν καὶ ψυχικῶν αὐτοῦ δυνάμεων, ὅσα εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀπολαμβάνῃ ἔξω τῆς κοινωνίας.

Ἐνταῦθα λοιπὸν, ἐν τῇ κοινωνικῇ βίῳ, ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἡ ἐλεύθερος πολίτης, ἡ ἀνδράποδος, κατὰ τὸ ἀφαιρούμενον μέρος τῆς ἀτομικῆς αὐτοῦ ἐλευθερίας· ἐλεύθερος, ἐὰν ζῇ ὑπὸ νόμους δικαίους, καὶ αὐτὸς μὲν εὐσυνειδήτως καὶ προθυμῶς ἐκπληροῖ αὐτοὺς ὡς ἱερὰς συνθήκας, καὶ σέβηται τὰς ἀρχάς· αἱ δὲ ἀρχαὶ προστατεύουσιν αὐτὸν κατὰ τοὺς νόμους, καὶ ἐξασφαλίζουσι τὴν φυσικὴν καὶ πολιτικὴν αὐτοῦ ὑπαρξίν, τὴν ζώην, τὴν τιμὴν, τὴν κατάστασιν, τὸ ἐπαγγέλημα, τὴν κατ' ἀξίαν μέθεξιν τῶν ἀξιομάτων, ἐν ἐνὶ λόγῳ πᾶσαν τὴν νόμιμον χρῆσιν τῶν δυνάμεων αὐτοῦ. Θέλει δὲ εἶσθαι ἀνδράποδος, ἀλλ' οὐχὶ πολίτης, ἐὰν τις ἢ τινὲς ὑπερέχοντες ὅπως δῆποτε κατὰ τὴν δύναμιν, καὶ μὴ γνωρίζοντες μηδὲν νόμον, μηδὲ ὑποκείμενοι εἰς εὐθνήν τινα, κρατῶσιν ὑποχείριον τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ, καταδυναστεύοντες τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ἐλευθερίαν, καὶ μὴ ἀφίνοντες εἰς αὐτὸν, παρὰ ὅσον ἂν μέρος αὐτοὶ θέλωσι, καὶ ὅποταν θέλωσιν. Εἰς τὸν ἐλεύθερον λοιπὸν κατὰ νόμους πολίτην ὑπάρχουσι κυρίως δικαιώματα καὶ καθήκοντα ἢ χρεῖ· εἰς δὲ τὸν δεδουλωμένον οὐδὲν δικαίωμα, ἀλλὰ βία, ἀνομία, καὶ ἀνάγκη· ὥστε κοινωνία ἀληθῶς πολιτικὴ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ οὔτε εἰς ἐλευθερίαν ἄνομον καὶ ἀκάνονιστον, οὔτε εἰς δουλείαν ἀπόλυτον. Μεταξὺ δὲ τῶν δύο

τούτων ἄκρων γεννῶνται αἱ ἀνθρώπιναι κοινωνίαι, καὶ μᾶλλον ἢ ἥττον εὐτυχοῦσι καὶ δοξάζονται, καθ' ὅσον πλησιάζουσιν εἰς τὸν μέσον τοῦτον ὅρον, ὅστις εἶναι ἡ λογικωτέρα καὶ δικαιοτέρα σύγκρασις τῶν δικαιωμάτων καὶ καθηκόντων τοῦ πολίτου. — N. BAMBAΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ. Ἀρ. 5.

ΜΙΚΡΑ ΑΣΙΑ.

Οἱ παλαιοὶ διήρσαν τὴν Μικρὰν Ἀσίαν εἰς δώδεκα ἐπαρχίας, ἡ μᾶλλον εἶπεν τόπους χωριστοὺς, ἐξ ὧν τινὲς ἦσαν κατὰ καιροὺς καὶ βασιλεία δυνατά.

Πρὸς μὲν βορρᾶν, συνορεύουσαι μὲ τὸν Εὐξείνιον Πόντον ἦσαν τρεῖς, ἡ Βιθυνία, ἡ Παφλαγονία, καὶ ὁ Πόντος· εἰς δὲ τὰ ἐνδοτέρα τρεῖς, ἡ Φρυγία, (περιέχουσα τὴν Λυκαονίαν), ἡ Γαλατία, καὶ ἡ Καππαδοκία· πρὸς δὲ νότον ἐπὶ τῆς Μεσογείου Θαλάσσης τρεῖς, ἡ Λυκία δηλ. ἡ Παμφυλία (περιέχουσα καὶ τὴν Πισιδίαν), καὶ ἡ Κιλικία· καὶ πρὸς δυσμὰς τρεῖς, συνορεύουσαι μὲ τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος, ἡ Μυσία (συμπεριλαμβάνουσα καὶ τὴν Τρωάδα καὶ τὴν Αἰολίδα), ἡ Λυδία (μετὰ τῆς Ἰωνίας), καὶ ἡ Καρία (μετὰ τῆς Δωρίδος).

Οὐδεμία τῶν ἐπαρχιῶν τούτων ἀναφέρεται εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, ἀλλ' ὅλαι σχεδὸν εἰς τὴν Νέαν, διότι εἰς αὐτὰς ἐκλήρυσαν οἱ Ἀπόστολοι τὸ Εὐαγγέλιον. Σημειωτέον δὲ ὅτι εἰς τὴν Νέαν Διαθήκην τὸ ὄνομα Ἀσία περιορίζεται εἰς τὰ πλησίον τῆς Σμύρνης καὶ τῆς Ἐφέσου μέρη· δηλαδὴ εἰς ἐκείνην τὴν Ῥωμαϊκὴν διοίκησιν, τῆς ὁποίας ὁ Ἀνθύπατος ἐκατοίκει εἰς τὴν Ἐφεσον. Ἰδὲ Πράξ. β'. 9, ιστ'. 6, Α'. Πέτ. α'. 1, Ἀποκ. α'. 4, ιι. Σημειωτέον δὲ καὶ ὅτι ἡ Τρωάς καὶ ἡ Αἰολίς ἐνίστε μὲν λογίζονται ὡς μέρη τῆς Μυσίας, ἄλλοτε δὲ ὡς σχηματίζουσαι τὸ δυτικὸν αὐτῆς ὄριον· τὸ αὐτὸ ἀληθεύει καὶ περὶ τῆς Ἰωνίας ὡς πρὸς τὴν Λυδίαν, καὶ περὶ τῆς Δωρίδος ὡς πρὸς τὴν Καρίαν· ἡ Πισιδία ἐνίστε συμπεριλαμβάνεται εἰς τὴν Παμφυλίαν, ἡ Παφλαγονία εἰς τὴν Γαλατίαν, καὶ ὁ Πόντος εἰς τὴν Καππαδοκίαν, ἄλλοτε δὲ παριστάνονται ὡς ἐπαρχίαι χωρισταί, κτλ.

(1.) ΚΙΛΙΚΙΑ.

Ἀρχόμενοι ἐξ ἀνατολῶν, πρώτην ἐπαρχίαν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ συνορεύουσαν μὲ τὴν Συρίαν, εὐρίσκομεν τὴν Κιλικίαν· πρὸς δὲ βορρᾶν ἔχει τὸ ὄρος Τάυρον, πρὸς δυσμὰς τὴν Παμφυλίαν, καὶ πρὸς νότον τὴν Μεσόγειον Θάλασσαν.

Πρωτεύουσα πόλις τῆς ἐπαρχίας ταύτης ἦτον ἡ Ταρσός, πατρίς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, καὶ « πόλις ἐλευθέρα » κατὰ τὸν Πλίνιον.* Κεῖται δὲ εἰς ὥραιαν καὶ καρποφόρον πεδιάδα ἐπὶ τῶν ὄρεων τοῦ Κύνδου ποταμοῦ, τοῦ καλουμένου τὴν σήμερον Τουρκιστὶ Κάρ-σού.

(2.) ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑ.

Πρὸς βορρᾶν τῆς Κιλικίας ἔλειτο ἡ Καππαδοκία, ἐπαρχία με-

* Tarsum liberam urbem. κτλ. Πλίν. Ἰστ. Φυσ. β. 22. Τινὲς ἀποδίδουν εἰς τὴν περίεσιν ταύτην τὸ δικαίωμα τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτείας τὸ ὅποιον εἶχεν ὁ Παῦλος· ἀλλὰ παραβάλλοντες Πράξ. κβ'. καὶ κδ'. 21-29, βλέπομεν ὅτι ὁ χιλιάρχος ἐπρόσταξε νὰ τὸν ἐξετάσῃ μὲ μάλιστα, ἀφοῦ ἔμαθεν ὅτι ἦτο γέννημα τῆς Ταρσοῦ, καὶ ἐπομένως ὅτι ἐκ τούτου δὲν ἐσυμπεράνε μετὰ θετικότητος ὅτι εἶναι πολίτης τῆς Ῥώμης. Πιθανὸν ὅτι ἡ οἰκογένεια τοῦ Παύλου εἶχεν ἀπολαύσει τὸ προνόμιον τῆς πολιτείας διὰ ἐκδουλεύσεως τοῦ πατρὸς ἢ τινος ἄλλου προγόνου αὐτοῦ, γενομένης πρὸς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐξουσίαν.

γάλη, εκτεινομένη από τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ μέχρι τοῦ Ἄλως, καὶ τὸ πάλαι, κατὰ τὸν Στράβωνα, ἀπὸ τοῦ Ταύρου ὄρους μέχρι τοῦ Εὐξείνου Πόντου· ἡ δὲ «πρὸς τῷ Πόντῳ Καππαδοκία» ὠνομάζετο μετὰ ταῦτα ἀπλῶς Πόντος.

Πρὶν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἡ Καππαδοκία ἦτον ἐπαρχία τῆς Περσικῆς αὐτοκρατορίας, ἔπειτα δὲ βασιλεῖον χωριστὸν, καὶ μετὰ ταῦτα κατ' αἰτήσιν τῶν ἰδίων κατοίκων, κατέστη ἐπαρχία τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας.

Ἡ Καππαδοκία ἀναφέρεται δις μόνον εἰς τὴν Νέαν Διαθήκην, δηλαδὴ εἰς τὰς Πράξ. β'. 9. καὶ Α'. Πέτρ. α'. 1. Ἐκ δὲ τῶν ῥητῶν τούτων εἶναι φανερόν ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ἐξηπλώθη πρωτῶν εἰς τὴν ἐπαρχίαν ταύτην.

Πόλεις τῆς Καππαδοκίας δὲν ἀναφέρονται εἰς τὰς Γραφάς· ἀλλ' ἡ Ναζιανζός, εἰς τὸ νοτιοδυτικὸν αὐτῆς μέρος κειμένη, εἶναι ἀξιωματικῶς ὡς πατρίς τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου.

(2.) ΠΟΝΤΟΣ.

Τὸ ὄνομα τοῦτο κυρίως περιορίζεται εἰς «τὴν πρὸς τῷ Πόντῳ Καππαδοκίαν», ἀλλ' ἐνίοτε συμπεριλαμβάνει ὅλην τὴν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου κειμένην χώραν ἀπὸ τῆς Κολχίδος μέχρι τοῦ ποταμοῦ τῆς Βιθυνίας Σαγγαρίου.

Καὶ ἀπὸ τὸν Πόντον παρευρεθῆσαν Ἰουδαῖοι εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς. Πράξ. β'. 9.

Γέννημα τοῦ Πόντου ἦτον ὁ σύντροφος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου Ἀκύλας. Πρ. ιη'. 2.

Πόλεις ὀνομασθαὶ τοῦ Πόντου ἦσαν ἡ Ἀμάσεια, ἡ Θεμισκύρα, ἡ Νεοκαισάρεια, πατρίς τοῦ Γρηγορίου τοῦ ἐπονομαζομένου Τρισμαγίστου, τὰ Κόμανα, ἡ Κερασούς, ὅθεν τὰ κεράσια πρῶτον ἐφέρθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην, ἡ Γραπεζούς, κτλ. Πλὴν οὐδεμία τούτων ἀναφέρεται εἰς τὴν Ἱερὰν Γραφήν.

(4.) ΠΑΦΛΑΓΟΝΙΑ.

Ἡ ἐπαρχία αὕτη εἶχε πρὸς μὲν ἀνατολὰς τὸν Πόντον, πρὸς δὲ νότον τὴν Γαλατίαν, πρὸς δὲ δυσμὰς τὴν Βιθυνίαν, καὶ πρὸς ἄρκτον τὸν Εὐξείνον.

Πρωτεύουσα πόλις αὐτῆς ἦτον ἡ Σινώπη.

(5.) ΓΑΛΑΤΙΑ.

Ἡ Γαλατία ὠνομάσθη οὕτω ἀπὸ τοὺς Γάλλους, ἥτοι Γαλάτας, ὅν ὡν ἐκατοικήθη κατὰ τὴν τρίτην π. Χ. ἑκατονταετηρίδα. ὠνομάζετο δὲ καὶ Γραικογαλλία καὶ Γαλλογαλλία, ἐκ τῆς ἐνώσεως τῶν δύο τούτων φυλῶν.

Εἰς μὲν τὰ ἀνατολικά μέρη ἐπότηζεν αὐτὴν ὁ Ἄλως, εἰς δὲ τὰ δυτικά ὁ Σαγγάριος ποταμός· πρωτεύουσαν εἶχε τὴν Ἀγκυραν, Τουρκιστὶ Ἐγκιούρ.

Οἱ Γαλάται ἐδέχθησαν τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ κηρυχθὲν εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, (Γαλ. α'. 8, β'. 13, Πρ. ιστ'. 6,) ἀλλὰ ταχέως παρεξέτράπησαν εἰς τὸν Ἰουδαϊσμόν, ἢ μάλλον εἰπεῖν εἰς τὴν διαφθορὰν ἐκείνην τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἣν ἐζήτουν νὰ εἰσάξωσιν οἱ Ἰουδαῖζοντες διδάσκαλοι, (Γαλ. γ'. 1.) Διὰ νὰ προλάβῃ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τὴν διαφθορὰν ταύτην, συνέγραψε τὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολήν.

(6.) ΒΙΘΥΝΙΑ.

Ἡ Βιθυνία πρὸς μὲν ἀνατολὰς ἐχωρίζετο ἀπὸ τὴν Παφλαγονίαν διὰ τοῦ Παρθηνίου ποταμοῦ, πρὸς δὲ δυσμὰς εἶχε τὴν Προπονίδα καὶ τὴν Μυσίαν, καὶ πρὸς νότον τὴν Φρυγίαν καὶ Γαλατίαν.

Πόλεις διάσημοι τῆς ἐπαρχίας ταύτης ἦσαν καὶ εἶναι ἡ Χρυσόπολις, (τὸ Σκούταρι,) ἡ Προῦσα, ἡ Νικομήδεια, ἡ Νίκαια, ἡ Κίος, κτλ. ἐξ ὧν οὐδεμία ἀναφέρεται εἰς τὴν Νέαν Διαθήκην.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐμποδίσθη τοῦ νὰ κηρύξῃ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὴν Βιθυνίαν, (Πρ. ιστ'. 7,) ἀλλ' εἶναι φανερόν ἀπὸ τὴν Α'. Ἐπ. τοῦ Πέτρου. α'. 1. ὅτι διεδόθη καὶ ἐκεῖ ἡ Χριστιανικὴ ἀλήθεια εἰς τὰς ἡμέρας τῶν Ἀποστόλων.

(7.) ΦΡΥΓΙΑ.

Ἡ Φρυγία εἶναι μεγάλη μεσόγειος ἐπαρχία, συνορεύουσα πρὸς βορρᾶν μὲ τὴν Βιθυνίαν καὶ Γαλατίαν, πρὸς ἀνατολὰς μὲ τὴν Καππαδοκίαν, πρὸς νότον μὲ τὴν Κιλικίαν, Πισιδίαν, καὶ Λυκίαν, καὶ πρὸς δυσμὰς μὲ τὴν Καρίαν, Λυδίαν, καὶ Μυσίαν.

Αἱ ἀκόλουθοι πόλεις τῆς Φρυγίας ἀναφέρονται εἰς τὴν Νέαν Διαθήκην. Εἰς μὲν τὸ δυτικὸν μέρος,

Αἱ Κολοσσαί, πόλις κειμένη πλησίον τοῦ Λύκου ποταμοῦ, εἰς θέσιν ὀνομαζομένην τὴν σήμερον Χώννη καὶ Χώννος. Πρὸς τοὺς ἐκεῖ Χριστιανούς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔγραψε, πιθανῶς περὶ τὰ 63 μ. Χ., καὶ ἐν ἔτος μετὰ ταῦτα ἡ πόλις κατηράφισθη ὁλοκλήρως ἀπὸ σεισμοῦ.

Ἡ Ἱεράπολις, (Κολ. δ'. 13,) περίφημος διὰ τὰ θερμὰ τῆς λουτρᾶς. Τῆς λαμπρᾶς ταύτης πόλεως σώζονται πολλὰ εἰρεπία, ὡς θέατρον μέγα, μετὰ τοῦ προσκηνίου, γυμνάσιον εὐρυχωρότατον, κτλ. Πρὸ πάντων ὅμως ἀξιοπεριέργων εἶναι ὁ ἀπολελιθωμένος Καταβράκτης, λεπτομερῶς ἤδη περιγραφείς ἐν σελίδι πρώτῃ τοῦ παρόντος τόμου τῆς Ἀποθήκης. Τοῦτο δὲ τὸ ἐξάριστον φαινόμενον ἔδωκεν εἰς τὴν τοποθεσίαν ταύτην τὸ Τουρκικὸν τῆς ὀνομαζομένης Πάμ-ποδὺ καλῆς, τοῦτέστι φρούριον βαμβάκινον.

Ἡ Λαοδικεῖα, νῦν Ἐσχί Χισάρ, ἦτο πόλις μεγάλη καὶ λαμπρά, κειμένη καὶ αὕτη πλησίον εἰς τὸν Λύκον ποταμὸν, δέκα περίπου μίλια ἐκ τῆς συμβολῆς τούτου μετὰ τοῦ Μαιάνδρου. Ἡ ἐκκλησία τῆς Λαοδικεῖας ἀναφέρεται εἰς Κολ. δ'. 16, καὶ πρὸς αὐτὴν ἔγραψεν ὁ Ἀπόστολος καὶ Θεολόγος Ἰωάννης, κατὰ προσταγὴν τοῦ Κυρίου τὴν ἐν Ἀποκ. γ'. 14-22 εὐρισκόμενην ἐπιστολήν. Ἡ Λαοδικεῖα εἶναι τὴν σήμερον ὅλως ἀκατοικητος· σώζονται ὅμως πολλὰ καὶ σημαντικὰ εἰρεπία αὐτῆς, μαρτυροῦντα τὴν ἐκτέλεισιν τῆς ἐν Ἀποκ. γ'. 16 γεγραμμένης ἀπειλῆς. Μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶναι καὶ τρία θέατρα, αἱ διασκεδάσεις τῶν ὁποίων πιθανώτατα ἠύξησαν τὴν χλιαρότητα, δι' ἣν ἐλέγχει αὐτοὺς ὁ Σωτὴρ, καὶ ἐτάχυναν τὴν πτώσιν των.

Ἡ Λυκαονία συνιστᾷ τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς Φρυγίας· εἶχε δὲ διάλεκτον χωριστὴν, (Πρ. ιδ'. 11,) ὅλως ἄσχετον μὲ τὴν Ἑλληνικὴν, ἥτις καὶ σώζεται, ὡς λέγουσιν, εἰς τινα χωρία μέχρι τῆς σήμερον. Πόλεις τῆς Λυκαονίας ἦσαν

Τὸ Ἰκόνιον, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ταύρου, μητρόπολις τῆς Λυκαονίας. Ἐνταῦθα ἐκήρυξαν οἱ ἀπόστολοι Παῦλος καὶ Βαρνάβας τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ ἔφεραν πολλοὺς εἰς τὴν πίστιν. Πρ. ιδ'. 1. Εἶναι δὲ καὶ τὴν σήμερον μητρόπολις τῆς πλησιοχώρου ἐπαρχίας, καὶ ἔδρα σατράπου Τουρκιστὶ Κονιέ.

Ἡ Δέρβη, (Πρ. ιδ'. 6,) πλησίον εἰς τὰ σύνορα τῆς Κιλικίας, ἦτο πατρίς τοῦ Γαίου, συνοδοιπόρου τοῦ Παύλου, (Πρ. κ'. 4.)

Ἡ Λύστρα, ἥτοι τὰ Λύστρα, (Πρ. ιδ'. 6, 8,) τέσσαρες ἢ πέντε ὥρας μόνον μακρῶν ἀπὸ τὴν Δέρβην πρὸς δυσμὰς, ἦτον ὁ τόπος, ὅπου ὁ λαὸς, ἀφ' οὗ εἶδον χωλοῦ τινος τὴν θαυμασίον θεραπείαν, ἐσυμπεράναν ὅτι οἱ ἀπόστολοι ἦσαν θεοί, καὶ ἤθελον νὰ προσφέρωσι θυσίας εἰς αὐτοὺς. Ἐδ. 11-13. Ἦτο δὲ καὶ πατρίς τοῦ Τιμοθέου. Πρ. ιστ'. 1, Β'. Τιμ. γ'. 11.

(8.) ΠΑΜΦΥΛΙΑ.

Πόλεις τῆς Παμφυλίας, ἀναφερόμεναι εἰς τὰς Γραφάς, ἦσαν Ἡ Ἀττάλεια, (Πρ. ιδ'. 25,) ἐπὶ τῆς Μεσογείου Θάλασσης, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Καταβάκτου ποταμοῦ, ἐπὶ διασώζουσα τὸ ὄνομα. Καὶ

Ἡ Πέργη, μητρόπολις ποτε τῆς ἐπαρχίας, καὶ δέκα μόνον μίλια ἀπὸ τὴν Ἀττάλειαν, πρὸς τὸ βορειοανατολικόν. Δις ὑπῆγε καὶ εἰς ταύτην ὁ Ἀπ. Παῦλος. Πρ. ιγ'. 13, 14, ιδ'. 25.

Ἡ Πισιδία, εἰς τὰ ὅρη τοῦ Ταύρου, συνιστᾷ τὸ βόρειον μέρος τῆς Παμφυλίας. Πρωτεύουσα δὲ πόλις αὐτῆς ἦτον ἡ Ἀντιόχεια, κειμένη σχεδὸν εἰς τὸ βόρειον αὐτῆς ἄκρον. Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἔκαμεν ὁ Ἀπ. Παῦλος τὸν εἰς Πρ. ιγ'. 15-41 ἀναφερόμενον ἀξιωμαζόμενον λόγον, καὶ μετ' ὀλίγον ἠναγκάσθη ἀπὸ διωγμὸν νὰ ἀναχωρήσῃ, ἐδ. 50. Ἡ Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίας πρέπει πάντοτε νὰ διακρίνεται ἀπὸ τὴν ἐν Συρίᾳ ὁμώνυμον πόλιν.

(9.) ΛΥΚΙΑ.

Ἡ Λυκία κεῖται πρὸς δυσμὰς τῆς Παμφυλίας, ἔχουσα πρὸς βορρᾶν τὴν Φρυγίαν, καὶ πρὸς δυσμὰς τὴν Καρίαν. Εἶναι ἐπαρχία βουνώδης, καὶ ὁ Ταῦρος ἀπ' αὐτῆς ἀρχεται, ἐκτεινόμενη πρὸς ἀνατολὰς ἕως εἰς τὴν Ἀρμενίαν. Πόλεις δὲ αὐτῆς ἀναφερόμεναι εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων εἶναι τὰ Μύρα καὶ τὰ Πάταρα, ἀμφοτέραι πόλεις παραθαλάσσιαι. Πρ. κἀ. 1, 2, κζ'. 5.

(10.) ΚΑΡΙΑ.

Ἡ Καρία, συμπεριλαμβανούσα καὶ τὴν Δωρίδα, ἦτον ἡ νοτιος δυτικὴ ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἔχουσα πρὸς δυσμὰς καὶ πρὸς νότον τὴν θάλασσαν, πρὸς δὲ ἀνατολὰς τὴν Φρυγίαν καὶ τὴν Λυκίαν, καὶ χωριζομένη πρὸς βορρᾶν ἀπὸ τὴν Λυδίαν διὰ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ. Πόλεις δὲ αὐτῆς ἦσαν

Ἡ Μίλητος, τὴν ὁποίαν ἄλλη πόλις τῆς Ἰωνίας δὲν ὑπερέβη κατὰ τὴν λαμπρότητα εἰμὴ ἡ Ἐφεσος. Οἱ Μιλήσιοι ἐδόθησαν πολλὰ πρῶϊμα εἰς τὴν ναυτιλίαν καὶ τὸ ἐμπόριον, καὶ ἐσύστησαν πολλὰς ἀποικίας. Ἐντεύθεν ὁ Ἀπ. Παῦλος ἐστειλεν εἰς τὴν Ἐφεσον, καὶ ἐκάλεσε τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκεῖ ἐκκλησίας, τοὺς ὁποίους καὶ ἀπεχειρίετο διὰ τοῦ εἰς Πράξ. κ'. 17 κατασκευαστοῦ λόγου.

Ἡ Κνίδος ἦτο πόλις παραθαλάσσια, κειμένη εἰς τὸ δυτικὸν ἄκρον τῆς Δωρικῆς χερσονήσου. Πράξ. κζ'. 7.

Ἡ Ἀλικαρνασσός, (τῶν Βουδρουμι), πατρὶς τοῦ Προδότου καὶ τοῦ ῥήτορος Διονυσίου, — καὶ ἡ Ἀφροδισιάς, τῆς ὁποίας σώζονται ἀρκετὰ εἰρεπία εἰς χωρίον λεγόμενον Τουρκιστὶ Γεῖρα, — δὲν ἀναφέρονται εἰς τὰς Γραφάς.

Πλησίον εἰς ταύτην τὴν ἐπαρχίαν κεῖνται καὶ αἱ Σποράδες λεγόμεναι νῆσοι. Μεταξὺ δὲ τούτων διακρίνονται

Ἡ Ρόδος, μὲ πόλιν ὁμώνυμον καὶ λιμένα, Πράξ. κἀ. ι. Ἐνταῦθα ἦτο καὶ ὁ Κολοσσός, ἀγαλμα μέγιστον τοῦ Ἀπολλωνος, τεθειμένος εἰς τὸ στόμιον τοῦ λιμένος, ὥστε τὰ ἐμβυχίνοντα καὶ ἐκβαίνοντα πλοῖα διήρχοντο μεταξὺ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ἡ Κῶς, πατρὶς τοῦ Ζωγράφου Ἀπελλῆ, καὶ Ἱπποκράτους τοῦ Ἰατροῦ, κεῖται ἀντικρὺ τῆς Ἀλικαρνασσοῦ. Ἀναφέρεται δὲ εἰς τὰς Γραφάς μόνον εἰς Πράξ. κἀ. ι, ὡς σταθμὸς τῆς ὁδοποιρίας τοῦ Ἀπ. Παύλου.

Τεσσαράκοντα περίπου μίλια πρὸς βορρᾶν τῆς Κῶς κεῖται ἡ Πάτμος, νῆσος μικρὰ πλὴν περίφημος διὰ τὴν ἐκεῖ ἐξορίαν τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ὅπου καὶ ἔλαβε τὴν Ἀποκαλύψιν. Ἀποκ. ἀ. 9.

II. ΛΥΔΙΑ.

Ἡ Λυδία ἐκτείνεται ἀπὸ τὴν Φρυγίαν ἕως εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, συμπεριλαμβανούσα τὰς Ἰωνικὰς ἀποικίας. Ἐχει δὲ πρὸς βορρᾶν τὴν Μυσίαν, καὶ πρὸς νότον τὴν Καρίαν, ἀπ' ἧς χωρίζεται διὰ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ.

Ἡ Λυδία ἦτον ἀνέκαθεν ἰσχυρὸν βασιλεῖον, μέχρι τοῦ 848 π.

Χ., ὅτε Κροῖσος, ὁ ὑστερινὸς αὐτῆς βασιλεὺς, καὶ περίφημος διὰ τὰ πλοῦτη καὶ διὰ τὴν τρυφὴν του, ἐνίκηθη ὑπὸ τοῦ Κύρου, καὶ τὸ βασιλεῖόν του κατέστη ἐπαρχία τῆς Περσικῆς αὐτοκρατορίας.

Ὅρη διάστημα τῆς Λυδίας εἶναι ἡ Μεσσωγίς, πρὸς τὰ νότια μέρη, σχεδὸν παράλληλος μὲ τὸν Μαιάνδρον· ὁ Τμῶλος, ὅστις διαπερνᾷ τὴν ἐπαρχίαν ταύτην ἀπὸ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς, χωρίζων αὐτὴν εἰς δύο σχεδὸν ἴσα μέρη· καὶ κλάδοι αὐτοῦ ὁ Κόραξ καὶ ὁ Σίπυλος, ὁ μὲν πρὸς νότον, ὁ δὲ πρὸς βορρᾶν, τοῦ Σμυρναϊκοῦ κόλπου.

Ποταμοὶ δὲ τῆς Λυδίας εἶναι ὁ Μαιάνδρος, ὅστις, λαμβάνων ἀρχὴν εἰς τὰ ὅρη τῆς Φρυγίας, καὶ σχηματίζων ὅλον τὸ μεσημβρινὸν ὄριον τῆς Λυδίας, ἐκβάλλει τὰ ὕδατά του εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος μεταξὺ Ἐφέσου καὶ Μιλήτου· ὁ Ἐρμος, ἀρχόμενος ὁμοίως εἰς τὰ ὅρη τῆς Φρυγίας, καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Σμυρναϊκὸν κόλπον. Ὁ δὲ Μέγας, ὅστις βρέχει τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου τῆς Σμύρνης, εἶναι μικρὸς μὲν, ἀλλὰ διάσπμος, διότι ἐκ τοῦ ὀνόματός του ἐπήγγασε τοῦ Ὀμήρου τὸ ἐπώνυμον Μελησιγενής.

Πέντε ἀπὸ τὰς ἐπτὰ πόλεις τῶν «ἐν τῇ Ἀσίᾳ» ἐπὶ ἐκκλησιῶν εὐρίσκοντο εἰς τὴν Λυδίαν, εἰς μὲν τὴν Ἰωνίαν δύο, ἡ Ἐφεσος καὶ ἡ Σμύρνη, εἰς δὲ τὴν κυρίως Λυδίαν τρεῖς, ἡ Φιλαδέλφεια, αἱ Σάρδεες, καὶ τὰ Θυάτειρα.

Ἡ Ἐφεσος ἦτο πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας, τῆς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὀνομαζομένης ἰδίως Ἀσίᾳς. Εἶχε δὲ τὸν περιφημότερον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, 428 ποδῶν τὸ μήκος, 220 τὸ πλάτος, καὶ ἐπιστηριζόμενον εἰς 127 κίονας, ἐξ ὧν ἕκαστος ἦτο κτίσμα ἐνὸς βασιλέως, καὶ εἶχεν ὕψος 60 ποδῶν. Ἐκάη δὲ καθ' ἡν νύκτα ἐγεννήθη ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ἀλλὰ ταχέως ἀνευῆναι, γενόμενος λαμπρότερος παρὰ πρότερον. Εἶχε δὲ ἡ Ἐφεσος, μετὰ τῶν ἄλλων περιφημῶν αὐτῆς οἰκοδομημάτων, καὶ θέατρον μέγα, τοῦ οὐοῦ σώζονται εἰρεπία μέχρι τῆς σήμερον, ὅπου καὶ ἐγένινε ὁ εἰς Πράξ. ιδ'. 28-41 ἀναφερόμενος ὁρῶντος.

Ὁ Ἀπ. Παῦλος ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὴν πόλιν ταύτην περὶ τὸ 84 ἔτος. Ἡ δὲ πρὸς τοὺς ἐκεῖ Χριστιανοὺς ἐπιστολὴ αὐτοῦ ἐγράφη πιθανῶς ἐκ τῆς Ῥώμης κατὰ τὸ 81 ἔτος. Ἡ ἐν Ἀποκ. β'. 5 ἀναφερομένη ἀπειλὴ ἐξετελέσθη καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, καὶ ἡ θέσις τῆς Ἐφέσου εἶναι τῶρα ὅλως ἀκατοίκητος.

Ἡ Σμύρνη ἦτο πάντοτε μία τῶν πλουσιωτέρων καὶ δυνατωτέρων πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ ὀνομαζέτο «στέφανος τῆς Ἰωνίας.» Καίτοι δὲ πολλάκις κατεστράφη σχεδὸν ὁλοκληρῶς ἀπὸ σεισμῶν, πολέμων, καὶ λοιμῶν, ἡ ἐξαίρετος αὐτῆς θέσις ἐφύλαξε καὶ φυλάττει τὴν ἀξιολογότητά της, καὶ εἶναι καὶ τὴν σήμερον ἐτι ἡ πρώτη ἐμπορικὴ πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἀναφέρεται δὲ εἰς τὴν Νέαν Διαθήκην μόνον ἐν τῇ Ἀποκαλύψει, κεφ. ἀ. 11, β'. 8-11. Εἰς τὴν περικοπὴν ταύτην ἔχομεν τὴν κατασκευασμένην πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Σμύρνης ἐπιστολήν. Ὁ δὲ Ἀγγελος, ἡτοὶ Ποιμὴν τῆς ἐκκλησίας ταύτης, ὁ παρινοῦμενος ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τοὺς κόπους καὶ τὴν ὑπομονὴν του, (ἐδ. 9.) πρὸς δὲ καὶ ἀπέτεινε τὸν ἀείμνηστον ἔκείνον λόγον, «ΓΙΝΟΥ ΠΙΣΤΟΣ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ, ΚΑΙ ΔΩΣΩ ΣΟΙ ΤΟΝ ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ,» ἦτο, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν, ὁ Ἀποστολικὸς τῶν ὀντινῶν ἄνθρωπος Πολύκαρπος, ὅστις καὶ ἐγένε «πιστὸς μέχρι θανάτου,» μαρτυρήσας ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ποιμνίου του εἰς τὸ στάδιον τῆς Σμύρνης.

Ἡ Φιλαδέλφεια, Τουρκιστὶ Ἀλά Σεχέρ, κεῖται εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Τμῶλου, 78 περίπου μίλια πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σμύρνης. Ἰδὲ Ἀποκ. γ'. 1-14. Ὁ Κύριος ἐπαίνεσε τὸν ζῆλον καὶ τὴν ὑπομονὴν τοῦ ποιμένου τῆς ἐκεῖ ἐκκλησίας.

Ἡ πόλις τῶν Σάρδεων ἔκειτο 25 περίπου μίλια πρὸς δυσμὰς τῆς Φιλαδελφείας, εἰς τοὺς πρόποδας καὶ αὐτὴ τοῦ Τμώλου ὄρους, καὶ ἦτο τοπάλαι μητρόπολις τῆς Λυδίας. Ἡ ἐκκλησία τῶν Σάρδεων εἶχεν ὄνομα ὅτι ἔζη, ἀλλ' ἦτο νεκρά, Ἀποκ. γ'. 1, καὶ ἡ λυγρία τῆς ἐκινήθη τῶντι ἀπὸ τὸν τόπον τῆς, διότι ἄλλο δὲν μένει εἰς τὴν θέσιν τῆς ποτὶ λαμπρῆς ταύτης πόλεως παρὰ ὀλίγα ἔρείπια· ἐκ τούτων δὲ διακρίνονται δύο· τὸ ἐν φέρει τὸ ὄνομα ἐκνακτορίων τοῦ Κροίσου, τὸ δ' ἄλλο ναοῦ τῆς Κυβέλης.

Τὰ Θυάτειρα, νῦν Τουρκιστὶ Ἀκ Χισσάρ, ἀπέχουν τριάκοντα περίπου μίλια ἀπὸ τὰς Σάρδεϊς πρὸς βορρᾶν. Ἡ πόλις αὕτη ἦτο πατρίς τῆς Λυδίας, ἥτις εἰς τοὺς Φιλιππούς ἐπιστευσεν εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Παύλου. Πράξ. ιστ'. 14. καὶ ἐκεῖ ἦτο μία ἀπὸ τὰς ἐπτὰ ἐκκλησίας. Ἀποκ. β'. 18-20.

Πόλις τῆς Λυδίας ἦσαν προσέτι ἡ πρὸς Σιπύλῳ Μαγνησία, ἡ Μητρόπολις μεταξὺ Σμύρνης καὶ Ἐφέσου, ἡ Κολοφὸν ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ὅχι μακρὰν τῆς Ἐφέσου, ἡ πρὸς Μαιάνδρῳ Μαγνησία, αἱ Τράλλεις, πρὸς τῶν ὁποίων τὴν ἐκκλησίαν ἔγραψεν ὁ ἱερός Ἰγνάτιος μίαν ἐπιστολὴν ἥτις σώζεται, αἱ Κλαζομεναί, καὶ ἄλλαι.

Νῆσοι σημαντικαὶ εἰς τὰ παράλια τῆς Λυδίας ἦσαν ἡ Χίος καὶ ἡ Σάμος. Ἀμφότεραι ἀναφέρονται εἰς τὴν Ὀχλασπολίαν τοῦ Ἀπ. Παύλου, Πράξ. κ'. 15. ἀλλ' ἐνταῦθα δὲν ἀπαιτεῖται λεπτομερὴς περιγραφή αὐτῶν.

(12.) ΜΥΣΙΑ.

Μυσία ὀνομάζεται τὸ βορειοδυτικὸν μέρος τῆς κυρίως Ἀσίας. Συμπεριλαμβάνουσα δὲ τὴν Τρωάδα καὶ τὴν Αἰολίδα, συνώρειε πρὸς μὲν βορρᾶν μετὰ τὸν Ἑλλήσποντον καὶ τὴν Προποντίδα, πρὸς δὲ ἀνατολὰς μετὰ τὴν Βιθυνίαν, πρὸς νότον μετὰ τὴν Λυδίαν, καὶ πρὸς δυσμὰς μετὰ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος.

Τὴν Μυσίαν διήλθεν ὁ Ἀπ. Παῦλος, καὶ ἀπὸ τὴν Τρωάδα μετέβη εἰς τὴν Μακεδονίαν. Πράξ. ιστ'. 7-10.

Πόλις τῆς Μυσίας ἀναφερόμεναι εἰς τὴν Νέαν Διαθήκην εἶναι αἱ ἑξῆς·

Ἡ Τρωάς (Πράξ. ω; ἄνω, β'. Κορ. ε'. 12, β'. Τιμ. δ'. 13,) νῦν Ἐσκι Σταμπούλ, πόλις παρακλάσσις, 10 περίπου μίλια πρὸς δυσμὰς τῆς ἀρχαίας Τροίας. Καὶ ἡ περὶ τὴν Τροίαν ἐπαρχία ὅλη ἐλέγετο Τρωάς.

Ἡ Ἀσσός, ἐπὶ τοῦ Ἀδραμυττηνοῦ κόλπου καὶ ἀντικρὺ τῆς Λέσβου νήσου, καὶ 15 περίπου μίλια πρὸς νότον τῆς Τρωάδος. Τὸν δρόμον τοῦτον διήλθεν ὁ Ἀπ. Παῦλος πεζός, καὶ ἐπεβιάσθη πάλιν εἰς τὸ πλοῖον εἰς τὴν Ἀσσον. Πρ. κ'. 13.

Τὸ Ἀδραμύττιον, πλησίον εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ὁμωνύμου κόλπου. Εἰς πλοῖον Ἀδραμυττηνὸν ἐπιβὰς ὁ Παῦλος ἐπλευσεν ἀπὸ τὴν Καϊσάρειαν τῆς Συρίας ἕως εἰς τὰ Μύρα τῆς Λυκίας, ὁδεύων πρὸς τὴν Ῥώμην διὰ τὴν κρίσιν ἐμπροσθεν τοῦ Καίσαρος. Πρ. κζ'. 2-5.

Ἡ Πέργαμος, πλησίον εἰς τὸν Κάϊκον ποταμὸν, εἶναι ἀξιωματικὸς ὡς ὁ τύπος ὅπου ἦτο μία ἀπὸ τὰς ἐπτὰ ἐκκλησίας τῆς Ἀποκαλύψεως. Ἐκεῖ εἰσεχώρησεν ἡ βδελυκτὴ τῶν Νικολαϊτῶν αἵρεσις, δι' ἣν καὶ ἠλέγχθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου. Ἀποκ. ε'. 14-15.

Ἀντικρὺ τῆς Μυσίας κεῖται ἡ Λέσθος, μεγάλη καὶ σημαντικὴ νῆσος, μετὰ πρωτεύουσαν πόλιν τὴν Μιτυλήνην, Πράξ. κ'. 14, ὅθεν καὶ ἡ νῆσος καλεῖται τὴν σήμερον Μιτυλήνη.

Ἡ. Ρ...

Ὁ πρωτολογὼν εἰς τὴν κρίσιν τοῦ φαίνεται δίκαιος· ἀλλ' ὁ ἀντιδικὸς τοῦ ἔρχεται, καὶ τὸν ἐξελέγχει.

Ἡ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ.

Ἡ ΠΟΣΟΤΗΣ ΤΩΝ Ἀμέσων καὶ ἐμμέσων φόρων, ὅσους κατὰ νόμον εἰσέπραττον οἱ Ῥωμαῖοι παρὰ τῶν Ἑλλήνων, πιθανὸν ὅτι δὲν ὑπερέβαιναν ὅσους ἐπλήρουν εἰς τὰς ἐθνικὰς αὐτῶν κυβερνήσεις ἐπὶ τῆς ἀνεξαρτησίας των. Ἀλλὰ μικρὰ ποσότης φόρων, αὐθαίρετως ἐπιβαλλομένων, ἀδίκως εἰσπραττομένων, καὶ ἀκρίτως δαπανωμένων, καταθάρρυνε τοὺς πόρους τοῦ λαοῦ μᾶλλον ἢ ἄμετροι δασμοί, ὁρθῶς διανεμόμενοι καὶ φρονίμως ἐξοδευόμενοι. Τὰ πλούτη καὶ οἱ πόροι τῆς Ἑλλάδος ἦσαν μέγιστα καθ' ὃν χρόνον ἐκάστη πόλις ἀπετέλει ἰδιαιτέρον κράτος, καὶ οἱ κάτοικοι ἐκάστης κοιλιάδος εἶχον τὴν δύναμιν τοῦ μεταχειρίζεσθαι τοὺς πληρονομένους ὑφ' ἐαυτῶν φόρους εἰς ἀντικείμενα τεινόντα πρὸς βελτίωσιν τῆς ἰδίας αὐτῶν καταστάσεως. Ἡρξισε δὲ ἡ παρακμὴ τῆς χώρας, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ τῆς πολιτικῆς δυνάμεως συγκέντρωσις ἐνίσχυσε μίαν πόλιν νὰ οἰκαιοποιητῇ καὶ δαπανᾷ τὰς προσόδους ἄλλης τινὸς εἰς τὰς χρείας ἢ πρὸς καλλωπισμὸν ἐαυτῆς· ὅλα ὅμως τὰ δεινὰ ἀποτελέσματα τῆς συγκεντρώσεως δὲν ἐγένιναν ἐπαίσθητὰ εἰμὴ ἀφοῦ ἀλλογενεῖς ἤρχισαν νὰ φορολογῶσι τὴν Ἑλλάδα. Ὅτε τὰ εἰσπραττόμενα χρήματα ἐμβάζοντο εἰς τὴν Ῥώμην, δυσκόλως ἐπέβησαν οἱ ἀπόντες κυβερνῆται περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ δαπανηθῇ ἀργύριον ἐπὶ δρόμου, λιμένος, ἢ ὑδραγωγῶ, ὅστις οὐδεμίαν εἶχε σχέσιν πρὸς τὰ Ῥωμαϊκὰ συμφέροντα. Καὶ ἂν ἐφέρετο ἡ Ῥωμαϊκὴ κυβερνήσις καθ' ὅλην τὴν ἀκρίβειαν τῆς δικαιοσύνης, ἔπρεπε καὶ τότε νὰ ὑποφέρῃ ἡ Ἑλλὰς ἐκ τῆς ἐξουσίας τῆς· ἀλλ' ἡ φιλαργυρία καὶ ἡ διαφθορά τῆς, μετὰ τὴν ἐναρξιν τῶν ἐμφυλίων πολέμων, ἦσαν ἀπεριόριστοι. Αἱ ἔκτακτοι πληρωμαί, αἱ εἰς τὰς ἐπαρχίας ἐπιβαλλόμεναι, τυχέως ἐξισώθησαν μετὰ τοὺς κανονικοὺς καὶ νομίμους φόρους, καὶ συνέβαινε μάλιστα νὰ ὑπερβῶσιν αὐτούς. Ὁ Κικέρων παρέχει τρανὰ δείγματα τῆς ἀδικίας καὶ ἀρπαγῆς τῶν ἀνθυπάτων, καὶ μέτρα ποτὲ δὲν ἐλήφθησαν πρὸς περιορισμὸν τῆς πλεονεξίας των ἕως τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου. Μόνον λοιπὸν τῆς ὑπὸ τὴν αὐτοκρατορίαν οἰκονομικῆς διοικήσεως τῶν Ῥωμαίων ἐν Ἑλλάδι δύναται νὰ δοθῇ ἀκριβὴς τις εἰκὼν.

Μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου, οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον διατηρήσει τὰ στρατεύματά των ἀρπάζοντες καὶ διασκορπίζοντες τοὺς θησαυροὺς, τοὺς ἐν διασήμετι πολλῶν αἰώνων συσσωρευθέντας ὑφ' ὅλων τῶν ἐθνῶν τῆς οἰκουμένης. Ὅτε δὲ ἡ πηγὴ αὕτη τοῦ πλούτου ἐξέλιπεν, εὐρέθη ἡναγκασμένος ὁ Αὐγούστος νὰ ζητήσῃ τακτικὸς πόρους πρὸς διατήρησιν τοῦ στρατοῦ. « Ἐγένετο δὲ ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις,